

Arrest

nr. 157 711 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 1 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2014 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, in de hoedanigheid van echtgenoot.

Op 26 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.12.2014 werd ingediend door:

Naam: N. M. [...]

Voornaam: A. [...]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: 12.09.1936

Geboorteplaats: KONGO NORD

Identificatienummer in het Rijksregister: 36.09.12 377- 82

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

-fiche ‘releve des remunerations – annee des revenus 2013’ waaruit blijkt dat de referentiepersoon een maandelijks pensioen ontvangt van €942.

- niet-afdoende gepersonaliseerd aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2013., aanslagjaar 2014): enkel de derde en de vierde pagina van dit aanslagbiljet werden voorgelegd. Uit deze pagina’s valt niet op te maken of deze betrekking hebben op de referentiepersoon. Deze gegevens kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

- rekeninguittreksels voor de periode februari – april 2014 en juli – december 2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in deze maanden financiële steun ontving vanwege een derde: deze stortingen kunnen elk ogenblik stopgezet worden. Ze worden bijgevolg niet beschouwd als zijnde voldoende stabiel, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn.

Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel €1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier ver onder ligt, en rekening houdend met de maandelijks vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, het gegeven dat de referentiepersoon reeds steun ontvangt van een derde, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Daar beide middelen op elkaar voortbouwen, worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“1. De verzoekende partij is als echtgenoot van een Belgische onderdaan een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoeld familielid van een Belgische onderdaan.

De partner van de verzoekende partij moet conform artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet aantonen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit de bijlage 20 blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als toereikend worden beschouwd.

Derhalve wordt volgens de verwerende partij niet voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2. De verwerende partij dient rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene.

Mevrouw S. G. [...], de echtgenote van verzoeker, beschikt over een pensioen van 942,00 euro van het “Office de Sécurité Sociale” en een pensioen van 84,91 euro per maand van de Rijksdienst voor Pensioenen (R.V.P.).

Verzoeker verwijst naar de stukken 5, 6, 7 en 8 waaruit deze gegevens blijken.

Hiermee wordt onvoldoende rekening gehouden door de verwerende partij. Zij neemt kennelijk enkel het bedrag van 942,00 euro in beschouwing.

Verzoeker en zijn echtgenote verkrijgen maandelijks een financiële tegemoetkoming van hun zoon: N. K. [...], (telkens bedragen tussen de 420,00 en 450,00 euro). De rekeninguittreksels hiertoe worden bijgevoegd als stuk 8. Dit is de “derde” waarvan sprake door de verwerende partij.

De zoon van verzoeker beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten (arbeidsovereenkomst sinds 5 januari 1998; brutoloon: 3006,35 euro; nettoloon: 2.030,68 euro: stuk 10).

De zoon van verzoeker verbond zich ertoe in te staan voor alle betalingen en uitgaven van zijn ouders, zolang dit nodig is (stuk 9).

De rekeninguittreksels waarover zij beschikte lieten duidelijk zien dat er een familiale band bestaat tussen verzoeker en de “derde” (de achternaam: N. [...]). Hun zoon woont bovendien op hetzelfde adres als verzoeker en zijn echtgenote (stuk 10).

De verwerende partij handelt kennelijk onzorgvuldig en onredelijk door geen rekening te houden met de eerstegraads verwantschap. Ten onrechte wordt de zoon van verzoeker omschreven als een loutere “derde” waaruit afgeleid wordt dat de gedane stortingen “elk ogenblik” kunnen stoppen.

De familiale band toont anders aan evenals de vaststelling dat de zoon inwonende is.

Bovendien bewijzen de rekeninguittreksels het tegendeel. Hieruit blijkt dat gedurende een lange periode reeds stortingen werden uitgevoerd, van bedragen tussen de 420,00 euro en 450,00 euro. Dit duurzaam karakter wijst erop dat de stortingen worden voortgezet.

De zoon heeft zich er dan ook toe verbonden in te staan voor alle betalingen en uitgaven van zijn ouders, zolang dit nodig is (stuk 9).

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding.

3. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak.

De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en een gebrek aan redelijkheid en zorgvuldigheid.

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden geschonden in het licht van artikel 40bis en 40ter Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen.

De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.”

En

“1. De verzoekende partij is als echtgenoot van een Belgische onderdaan een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoeld familielid van een Belgische onderdaan.

De partner van de verzoekende partij moet conform artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet aantonen dat ze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit de bijlage 20 blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als toereikend worden beschouwd. Derhalve wordt niet voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt echter als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Gelet op het gestelde in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet diende de verwerende partij dan ook over te gaan tot een behoefteanalyse. Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag,

Er dient bijkomend te worden verwezen naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

Het Hof heeft in haar arrest (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) immers duidelijk gesteld dat “de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

Zie in dezelfde zin: RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

2. Gelet op het gestelde in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet is de verwerende partij verplicht tot het maken van een behoefteanalyse.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en haar partner, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Uit het administratief dossier kan worden vastgesteld dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen.

Nochtans dienen verschillende elementen bij deze concrete behoefteanalyse in rekening te worden genomen.

Mevrouw S. G. [...] beschikt over een pensioen van 942,00 euro van het “Office de Sécurité Sociale” en een pensioen van 84,91 euro per maand van de Rijksdienst voor Pensioenen (R.V.P.). De stukken 5, 6, 7 en 8 worden hiertoe bijgebracht.

Hiermee wordt onvoldoende rekening gehouden door de verwerende partij. Zij neemt kennelijk enkel het bedrag van 942,00 euro in beschouwing.

Het blijkt dan ook dat indien enkel de derde en vierde pagina van het gepersonaliseerd aanslagbiljet personenbelasting werden bijgevoegd, een zorgvuldige overheid net gebruik zou maken van de mogelijkheid tot het opvragen van bijkomende documenten en inlichtingen.

Hierdoor verkrijgt de verwerende partij een volledig zicht op de inkomsten van de echtgenote van verzoeker.

Verzoeker en zijn echtgenote verkrijgen maandelijks een financiële tegemoetkoming van hun zoon: N.K[...]. (telkens bedragen tussen de 420,00 en 450,00 euro). De rekeninguittreksels hiertoe worden bijgevoegd als stuk 8. Dit is de "derde" waarvan sprake door de verwerende partij.

De zoon van verzoeker beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten (arbeidsovereenkomst sinds 5 januari 1998; brutoloon: 3006,35 euro; nettoloon: 2.030,68 euro: stuk 10).

De zoon van verzoeker verbond zich ertoe in te staan voor alle betalingen en uitgaven van zijn ouders, zolang dit nodig is (stuk 9).

De verwerende partij had hierover meer inlichtingen kunnen verkrijgen indien zij gebruik had gemaakt van haar mogelijkheid om dit te vragen.

De rekeninguittreksels waarover de verwerende partij beschikte lieten bovendien duidelijk zien dat er een familiale band bestaat tussen verzoeker en de "derde" (de achternaam: N. [...]). Hun zoon woont bovendien op hetzelfde adres als verzoeker en zijn echtgenote (stuk 10).

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding.

Ten overvloede wijst de verzoekende partij erop dat het niet toekomt aan verzoeker om in de plaats van verweerder een eigen behoeftanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoeftanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, duidelijk bij de gemachtigde ligt (RvV 29 april 2015, nr. 144 431).

3. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak.

De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en een gebrek aan redelijkheid en zorgvuldigheid.

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen.

De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat in het kader van de aanvraag geen enkel stuk werd voorgelegd waaruit zou blijken dat de referentiepersoon 84,91 euro per maand zou ontvangen van de Rijksdienst voor Pensioenen. De stukken 5 en 6 die bij het verzoekschrift worden gevoegd worden thans voor de eerste maal ter kennis gebracht aan verwerende partij, doch werden geenszins voorgelegd in het kader van de aanvraag d.d. 1 december 2014.

Behoudens de rekeninguittreksels die bij het verzoekschrift werden gevoegd (stuk 8), werden inzake de inkomsten en de financiële tegemoetkoming die door de zoon wordt betaald geen enkel stuk voorgelegd, noch enige duiding verschaft omtrent die rekeninguittreksels. De stukken 9 en 10 worden thans voor de eerste maal ter kennis gebracht aan verwerende partij en werden geenszins voorgelegd in het kader van de aanvraag, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Uit de stukken die werden voorgelegd in het kader van de aanvraag mag evenmin blijken dat de zoon zou inwonen bij verzoeker en diens echtgenote.

Er moet worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot standkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe overtuigingsstukken die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd. (zie: RvS, 1 september 1999, nr. 81.172; RvS, 19 november 2002, nr. 112.681)

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld. Hij toont evenmin aan dat

*er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.
Het eerste middel is ongegrond.”*

En

“Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 10 van de Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing aantoont dat door verwerende partij een behoeftenanalyse werd uitgevoerd:

“Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens voor een koppel €1500 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al hier ver onder ligt, en rekening houdend met de maandelijkse vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, het gegeven dat de referentiepersoon reeds steun ontvangt van een derde, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftenanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

Verzoeker kan derhalve niet ernstig voorhouden als zou verwerende partij geen behoeftenanalyse hebben uitgevoerd.

Gelet op voormelde overwegingen, diende verwerende partij evenmin bijkomende bescheiden en inlichtingen op te vragen betreffende de eigen en specifiek behoeften.

Waar verzoeker stelt dat een zorgvuldige overheid gebruik zou hebben gemaakt om bijkomende inlichtingen en bescheiden op te vragen, dit onder meer gelet op het feit dat enkel de derde en de vierde pagina van het aanslagbiljet van de PB werden overgemaakt in het kader van de aanvraag, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met dit betoog zelf aangeeft dat hij onzorgvuldig heeft gehandeld, dit niettegenstaande in de bijlage 19ter d.d. 1 december 2014 dat hem werd overhandigd uitdrukkelijk het volgende werd gesteld:

“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 01.03.2015 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: geregistreerd huurcontract, bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de echtgenote, bewijs van ziektekostenverzekering voor het ganse gezin.” (eigen onderlijning)

Van verzoeker die een aanvraag indient en van wie verwacht wordt dat hij zich verdiept in de procedures die hij instelt, mag tevens redelijkerwijze verwacht worden dat wanneer hij de bewijsstukken voorlegt die hij dienstig acht voor de beoordeling van zijn aanvraag, hij ook nagaat dat hij het volledige document voorlegt en niet slechts een deel, dit onder meer gelet op de beperkte termijn waarover verwerende partij beschikt om een beslissing te nemen omtrent de aanvraag die door verzoeker werd ingediend. Door middel van zijn betoog tracht verzoeker evenwel het eigen onzorgvuldig gedrag toe te schrijven aan verwerende partij.

Zoals reeds in het kader van het eerste middel werd uiteengezet kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op de stukken die hij thans voor de eerste maal bij zijn verzoekschrift voegt om de regelmatigheid van de thans bestreden beslissing te beoordelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in staat was om de rekeninguittreksels voor te leggen in het kader van zijn aanvraag, doch naliet enig ander stuk betreffende zijn zoon voor te leggen. Verzoeker die van oordeel was dat de bedragen die uit die voorgelegde rekeninguittreksels blijken tot de bestaansmiddelen behoorden, behoorde redelijkerwijze tevens te weten dat hij ter zake andere stukken diende voor te leggen ter duiding van die - in bedrag - variërende overschrijvingen die uit die rekeninguittreksels blijken. Voor zoveel als nodig, verwijst verwerende partij naar de uiteenzetting bij het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.”

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het raam van de toepasselijke wettelijke bepalingen, met name artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft immers een aanvraag ingediend tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan. De verzoekende partij beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en § 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1° juncto artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenoot, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in functie van wie de aanvraag wordt ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelen.

Op 1 december 2014 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan. De aanverwantschapsband wordt aangetoond door de neerlegging van de huwelijksakte. Voorts wordt ook een paspoort afgeleverd op 20 maart 2014 en geldig tot 19 maart 2019 neergelegd. De verzoekende partij wordt verzocht om binnen drie maanden, en ten laatste op 1 maart 2015, de volgende documenten neer te leggen: geregistreerd huurcontract, bewijs van voldoende bestaansmiddelen van de echtgenote en bewijs van ziektekostenverzekering voor het hele gezin.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende documenten heeft voorgelegd: geregistreerd huurcontract, pensioenattest van de echtgenote (2013) waaruit blijkt dat ze maandelijks 942 euro ontvangt, bladzijden 3 en 4 van de samenvatting van een aanslagbiljet inkomsten 2013, bewijzen van 9 stortingen van de zoon aan zijn moeder in de periode februari-april 2014 en de periode juli-december 2014 ten belope van 435 of 420 euro en een bewijs van ziekteverzekering voor de echtgenote en de verzoekende partij.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwerende partij terecht vaststelt dat de bladzijden 3 en 4 van de samenvatting van een aanslagbiljet inkomsten 2013 niet in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon nu uit voormelde documenten niet kan opgemaakt worden op wie ze betrekking hebben. Voorts wijst de Raad erop dat hij geen rekening kan houden met de bladzijden 1 en 2 van de samenvatting van een aanslagbiljet inkomsten 2013 die aan het verzoekschrift worden gevoegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient immers de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). Uit het administratief dossier blijkt niet dat voormelde stukken voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij ter kennis gebracht werden.

Voorts betwist de verwerende partij niet dat de referentiepersoon in de periode februari-april 2014 en de periode juli-december 2014 stortingen van N.K. heeft ontvangen. De verwerende partij meent echter dat deze stortingen niet kunnen worden beschouwd als stabiele bestaansmiddelen nu ze op elk ogenblik kunnen worden stopgezet. *In casu* is dit niet kennelijk onredelijk nu de verzoekende partij enkel een aantal rekeninguittreksels heeft voorgelegd, zonder enige bijkomende uitleg. De verzoekende partij heeft nagelaten uiteen te zetten in welke context voormelde stortingen gebeurd zijn en aan te tonen dat het om stabiele bestaansmiddelen gaat waarover de referentiepersoon kan beschikken. Het gegeven dat de stortingen door de zoon gebeurd zijn en hij bij hen inwoont is op zich – zonder bijkomende uitleg – onvoldoende om het stabiel karakter van de bestaansmiddelen aan te tonen. Het gegeven dat de verwerende partij in de bestreden beslissing naar de zoon, N.K., van de referentiepersoon en de verzoekende partij verwijst als een derde doet geen afbreuk aan het geen voorafgaat. Immers is de zoon van de verzoekende partij een persoon die buiten de aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie staat daar voormelde aanvraag ingediend werd in de hoedanigheid van echtgenoot en in beginsel heeft de zoon daarmee niets te maken. Bijgevolg kan de verwerende partij naar N.K. als derde verwijzen.

Waar de verzoekende partij bij haar verzoekschrift een loonfiche van haar zoon voegt waaruit blijkt dat hij sinds 5 januari 1998 tewerkgesteld is en een nettoloon van 2.030,68 euro ontvangt en een verklaring van haar zoon voegt waaruit blijkt dat hij zich verbindt in te staan voor alle uitgaven en betalingen van zijn ouders, wijst de Raad er wederom op dat hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS, nr. 2 982 van 2 juli 2008). Uit het administratief dossier blijkt niet dat voormelde stukken voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij ter kennis gebracht werden.

Waar de verwerende partij het maandelijks pensioen van de referentiepersoon in aanmerking neemt, is het niet kennelijk onredelijk dat *in casu* wordt geoordeeld dat dit pensioen te laag is om de verzoekende partij mee te onderhouden nu het slechts 942 euro per maand bedraagt. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij niet heeft meegedeeld dat de Belgische referentiepersoon ook nog een pensioen van 84,91 euro per maand ontvangt. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Bijgevolg kan de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze oordelen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en zij niet aantoonde dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de aanvraag van 1 december 2014 uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij ten laatste op 1 maart 2015 – onder meer – de bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon diende over te maken.

Het komt dan ook onmiskenbaar toe aan de aanvrager die zich beroept op een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg om alle nuttige stavingstukken voor te leggen bij het bestuur teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Het is de aanvrager die het bestuur in kennis moet stellen van alle hiertoe relevant geachte gegevens. Ook op de verzoekende partij

rust dus een plicht om haar aanvraag op zorgvuldige wijze te stofferen. *In casu* was de verzoekende partij, gelet op de vermeldingen in de bijlage 19ter, des te meer op de hoogte van de verplichting die op haar rust om haar verblijfsaanvraag te staven met concrete bewijselementen. Er kan dus niet worden ingezien waarom de verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest om alle gegevens en stukken voor te leggen die naar haar mening konden volstaan om aan te tonen dat de referentiepersoon over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt. De verzoekende partij heeft nagelaten dit te doen. Daarenboven kan de verzoekende partij voormeld gegeven niet verhelpen door bijkomende stukken aan haar verzoekschrift te voegen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan immers geen rekening houden met de documenten die slechts naderhand bij het verzoekschrift worden neergelegd en dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde te voldoen aan de voorwaarden bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en zij niet aantoonde dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Bijgevolg wordt geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

In een volgende grief verwijt de verzoekende partij de verwerende partij geen behoefteanalyse te hebben verricht conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ze wijst er onder meer op dat zij en haar echtgenote met hun zoon samenwonen en dat hun zoon sinds 5 januari 1998 is tewerkgesteld.

Artikel 42, §1, tweede lid van Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, bepaalt dat indien de referentiepersoon niet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voldoet, de minister of zijn gemachtigde moet nagaan wat de behoeften zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste. Bij deze behoefteanalyse wordt gekeken of de inkomsten van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische Staat. Voormeld artikel luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid , niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij dan ook over te gaan tot een behoefteanalyse. Zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de Vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, waarvan niet kan worden ontkend dat dit de teneur is van de bijlage 20, is de overheid verplicht om *“volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2; zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet – na te hebben vastgesteld dat de grens van honderd twintig procent van het bedrag

bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie niet was bereikt – wel degelijk is overgaan tot het doorvoeren van een behoefteanalyse.

In dit verband wijst de Raad erop dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het gegeven dat de zoon van de verzoekende partij en de referentiepersoon bij zijn ouders inwoont. Dit blijkt uit het inlichtingenbulletin C van 1 december 2014. De verzoekende partij merkt terecht op dat in het kader van de behoefteanalyse hiermee geen rekening werd gehouden. Met betrekking tot de zoon van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing in het kader van de behoefteanalyse slechts gesteld dat de referentiepersoon reeds steun ontvangt van een derde en dit aantoonde dat ze niet in haar behoeften kan voorzien. Uit deze motivering blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gegeven dat de zoon meerderjarig, bij zijn ouders inwoont en kan bijdragen aan de behoeften van het gezin. De verwerende partij kan niet, zonder rekening te houden met het gegeven dat de meerderjarige zoon van de verzoekende partij bij de verzoekende partij inwoont, stellen dat uit de behoefteanalyse blijkt *“dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen”*.

Een en ander klemde des te meer daar het bedrag dat bepaald wordt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is (GwH 26 september 2013, arrest 121/2013). De verwerende partij dient rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en haar echtgenote, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen.

Daarenboven stelt de Raad vast dat *in casu* de gemachtigde niet alleen het bedrag van de armoedegrens voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen in haar behoefteanalyse hanteert als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is, maar ook dat dit bedrag bovendien hoger ligt dan het minimale bedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor gezinshereniging, dus dat dit bedrag hoger ligt dan het referentiebedrag. Er dient te worden opgemerkt dat het bedrag dat wordt gehanteerd om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt beduidend hoger is dan het bedrag waarbij sociale bijstand kan worden verkregen, terwijl het de wil is geweest van de wetgever om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid en niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt.

De verzoekende partij voert terecht de schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet aan. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS